

Qui no treu la cara al llibre no existeix

El 44è president dels EUA, Barack Obama, és el més omnipresent de la història d'internet. El Facebook l'ha ajudat a aconseguir-ho.

Sí, és moda i tothom en parla. I sí, a hores d'ara, ja resulta poc original parlar de la figura mundial del moment. Naturalment, ens referim al nou president dels EUA, Barack Obama. En part, si ha pogut aixecar tantes expectatives arreu del món, a part de ser el primer president nord-americà amb ascendència negra i de presentar un discurs perfectament treballat –als antípodes del seu predecessor–, també és per l'ús que ell i el seu equip electoral van fer de les noves tecnologies, i molt especialment la que ens ocupa, la xarxa social d'internet més gran del món, el Facebook.

El president més mediàtic del món va aconseguir que el seu perfil al Facebook fos seguit per 3,9 milions de persones que el tenien seleccionat com a amiatat. De fet, aquesta xarxa social virtual s'ha abocat en la croada

El qui es vulgui dedicar a la política ja no podrà prescindir de les noves tecnologies per a difondre el seu missatge. I entre les eines que proporcionen les comunicacions a la xarxa, el Facebook, el llibre de les cares, sembla, ara per ara, una de les més importants, gairebé prou per a desbancar els 'weblogs'.

del nou president. Això fins al punt que, per primera vegada, el Facebook va oferir en directe la cerimònia de retransmissió de la investidura del 44è president del EUA.

Aquesta xarxa social no ha estat l'única eina de les que ofereix internet que ha fet servir l'equip d'Obama. Una de les principals bases de l'estra-

tègia electoral del nou president del EUA fou esbombada a tots els fronts possibles d'internet. Són els més de 1.800 vídeos electorals a YouTube, que, tenint en compte les vegades que foren vistos, equivalien a més de 14,5 milions d'hores en anuncis. Un temps que, si se l'hagués gastat en emissions per televisió, hauria significat

JORDI PLAY

Joan Herrera (ICV-EUIA), un dels primers a fer del Facebook un eina de la campanya electoral de les legislatives espanyoles, el mes de març de l'any passat.

JORDI PLAY

El president del Parlament de Catalunya, Ernest Benach, amb prop de 5000 amistats, difon la seva activitat institucional a través del Facebook.

una despesa de prop de 50 milions de dòlars. Obama també va utilitzar recursos com un compte a Flickr, que permetia de mostrar a l'instant fotografies de la campanya. Així mateix, es va servir de la seva presència a plataformes de les diverses comunitats americanes que hi ha a internet, a més de comptes a totes les xarxes socials –a part del Facebook–, com ara MySpace, Digg, Eventful, LinkedIn, Faithbase, Eons, Glee, MyBatanga i DNC Partybuilder.

La xarxa va permetre que el candidat fos a tot arreu (*Obama Everywhere*), el somni de tot polític en una campanya electoral, l'omnipresència. Però a banda de dotar-lo d'aquesta característica paradivina, la xarxa –i molt especialment les anomenades *xarxes socials*, com el Facebook– li van permetre una connexió directa clau amb els seus electors i la capacitat d'organitzar molt directament els més mobilitzats i implicats en la causa. Alhora, li va permetre de teixir una base de dades dels usuaris d'internet més actius. Aquest element té un valor, per a qualsevol polític, inversament proporcional a la virtualitat de la xarxa. I, per a reblar el clau, els esforços esmerçats a projectar la imatge per les xarxes d'internet li van oferir la possibilitat de recaptar sumes històriques per a la campanya. Un

capital amb què es va poder estalviar les dependències que sovint arrosseguen els polítics nord-americans per les generoses aportacions dels diversos *lobbies* que actuen sobre l'administració de Washington.

El conflicte àrabo-israelià 2.0.

El web 2.0 és el que engloba aquesta mena de segona generació de World Wild Web (www), que permet la interacció i l'intercanvi de continguts a través de la xarxa entre els usuaris (imatges, textos, etc.). Les xarxes socials com el Facebook formen part d'aquesta internet evolucionada.

Del Facebook, no tan sols en poden treure suc els polítics, per a difondre missatges entre la població. Els usuaris habituals també poden aconseguir fonts d'informació dels àmbits més inesperats i, alhora, participar activament en xarxes de compromís amb les causes més diverses.

Continuant amb l'actualitat internacional, per exemple, podem seguir el conflicte entre Israel i Palestina amb tanta intensitat com vulguem a través d'aquesta xarxa de Facebook –com també a través de més xarxes socials i eines que ens proporciona el web 2.0.

A través del Facebook, es pot saber quines mobilitzacions fan arreu del món els partidaris de l'una part i

de l'altra d'aquest conflicte. També s'hi poden vehicular donacions econòmiques per a ambdós fronts. I als qui vulguin informació, Facebook els permetrà de veure imatges (fotografies i vídeos), com també el testimoni directe de persones, que els serviran per a adonar-se que l'*homo sapiens* perd la condició d'humanitat en un descens a la barbàrie que aboca un petit territori –no pas més gran que la nostra comarca del Maresme– en el desastre absolut.

Amb el Facebook podem donar suport a campanyes pro-palestines, com ara "STOP Israel's War Crimes in Gaza", o "Solidarité Gaza". Israel també disposa d'agrupacions de suport en aquesta xarxa, amb espais com ara "I Love Israel!" o "Lovers of Israel". Cadascuna d'aquestes plataformes té milers d'usuaris.

Tot amb tot, la Jewish Internet Defense Force (un grup d'usuaris ju-

La Jewish Internet Defense Force ha acusat Facebook de manipular la xarxa

EL TEMPS

Esteban González Pons, vice-secretari de comunicació del PP i diputat al Congrés per València, és capdavanter al seu partit en l'ús del Facebook i el web 2.0.

eus d'internet) va denunciar que el Facebook era parcial i va acusar els responsables de la xarxa d'haver manipulat i censurat la informació referida a la part israeliana.

Aquest no és pas l'únic conflicte que es reflecteix al Facebook. Per exemple, s'hi poden trobar iniciatives de suport als tàmls de Sri Lanka, en plataformes com ara "Help STOP the Sri Lanka Government from killing Tamil Civilians".

Però, ultra els conflictes bèl·lics, el Facebook també permet de donar suport a una infinitat de causes polítiques d'arreu del món. Un exemple, en un camp no tan sinistre com l'anterior, pot ser el d'un grup impulsat des d'Itàlia, que es disculpa a Obama pel fet de tenir un president com Berlusconi, "Sorry Barack for our prime minister... Obama scusa, Berlusconi è un coglione". El grup ja ha reclutat més de 136.000 membres. Però la llista de causes és infinita i abasta tots els àmbits imaginables de les reivindicacions polítiques: partidaris i detractors del president de Venècia, Hugo Chávez, a favor dels drets de la dones, contra la jornada laboral de 65 hores, contra la desforestació, contra l'escalfament del planeta, contra l'especulació, a favor del liberalisme.

També al nostre país proliferen tota mena de grups de suport a causes polítiques. Fa poc que el diputat d'ERC Joan Tardà va encendre una polèmica a la premsa espanyola per una consigna històrica cridada en un acte de les JERC. Doncs bé, al Facebook més de 3.200 persones han donat suport a la causa "Visca la República, Mori el Borbó".

Els partits s'hi aboquen. El cas és que els partits i els polítics d'aquí ja fa temps que s'han adonat de les grans oportunitats que ofereix el Facebook i fa mesos que ha crescut espectacularment la llista de polítics a la xarxa. Un dels més precoços fou el diputat d'ICV-EUiA Joan Herrera, que a la campanya electoral de les passades eleccions al Congrés dels Diputats va entrar en aquesta xarxa social per a difondre el seu discurs. Però, de Catalunya, un dels polítics que més s'ha abocat a aquesta xarxa social virtual és el president del Parlament, Ernest Benach. No tan sols s'ha acostat als 5000 *amics* –persones que t'adjunten a la seva xarxa–, sinó que utilitza també més opcions de la xarxa, com ara el blog personal, un canal a YouTube o la presència a més xarxes, com Twitter o Flickr.

Tampoc no és queda enrere Artur Mas. Aquests darrers temps, el líder

convergent ha reforçat el seu videoblog (videobloc.arturmas.cat) amb la presència al Facebook, amb més de 3.000 *amistats*, des d'on difon la seva activitat política i el missatge del projecte de la Casa Gran del catalanisme. Entre els adversaris de la Casa Gran, el dirigent del PSC Miquel Iceta és un dels més actius. El vice-primer secretari i portaveu del grup parlamentari del PSC és un dels polítics més veterans en l'ús de la xarxa. Va ser un dels primers de tenir un espai web propi i, posteriorment, un blog (diaridemiqueliceta.wordorss.com).

A hores d'ara, molts polítics catalans són presents al Facebook: consellers del govern, diputats, alcaldes, regidors... Ja són molts que han descobert les possibilitats d'aquesta xarxa.

També a les Illes ha fet eclosió aquesta eina d'interacció amb els ciutadans. Ja tenen perfil al Facebook el conseller d'Esports del govern balear, Mateu Cañellas (UM), o la presidenta del Consell Insular de Mallorca, Francina Armengol (PSIB-PSOE), que s'acosta als 200 seguidors. També els consellers de Mallorca Dolça Mulet (UM), Sílvia Cano (PSIB-PSOE), Cosme Bonet (PSOE) i Joan Lladó (ERC). Igualment, diputats com ara Xisco Dalmau (PSIB-PSOE) i Miquel

L'ex-president dels EUA Ronald Reagan és un dels personatges històrics que tenen perfils al Facebook. També hi ha qui hi ha repescat dictadors com Adolf Hitler.

Àngel Llauger (EU-Verds), a més del líder del Bloc d'Inca, Andreu Caballero, ja s'han capbussat en aquesta xarxa i han teixit les pròpies xarxes d'*amistats*. A l'àmbit local, s'hi destaca el batlle de Vilafranca, Jaume Sansó (Entesa per Mallorca).

L'efecte Obama no ha trigat a fer-se notar. Per exemple, la maquinària del PP espanyol, deixant de banda les picabaralles de l'afer dels *espionatges* interns de Madrid, ha decidit d'impulsar totes les oportunitats que proporciona el web 2.0 i les seves

xarxes socials. Això obligarà els representants del PP a posar-se al dia en aquesta matèria. Al País Valencià es destaca, com a pioner en la matèria, el popular Esteban González Pons. El vice-secretari de comunicació del Partit Popular i diputat al Congrés per València, que té més de 2.600 contactes a Facebook, ja fa temps que disposa d'una pàgina web pròpia i d'un blog.

Les oportunitats que presenta el Facebook per als polítics té llacunes. La llibertat amb la qual es pot donar

d'alta un usuari en aquesta xarxa permet també que algunes personalitats de rellevància pública puguin ser donades d'alta per usuaris anònims. Això li va passar a la incombustible alcaldessa de València, Rita Barberà. El mes de desembre proppassat, l'equip de l'alcaldessa popular va detectar la presència d'un perfil amb el seu nom, que actuava de manera que la feia creïble a molts usuaris. Malgrat el seu gran perfil, Barberà encara no en té un a la xarxa; de manera que el seu equip va denunciar-ne el cas i en va exigir la retirada.

La galeria de personatges històrics. Aquesta possibilitat de suplantar personalitats públiques ha anat més enllà, al Facebook. I ja comença d'haver-hi moltes personalitats polítiques que han marcat la història, per bé o per mal. Per exemple, de les pàgines més fosques de la història alguns usuaris han volgut rescatar personatges com ara Francisco Franco, Benito Mussolini, Augusto Pinochet o Adolf Hitler. Alguns disposen de més d'un perfil. Responen a diverses sensibilitats, des dels que pretenen ridiculitzar aquestes figures de la història als qui les volen "fer presents" a través del record. Però al Facebook també s'hi poden trobar personalitats històriques ja desaparegudes, com el president dels EUA Ronald Reagan, o el de França, François Mitterrand, i el primer ministre suec, Olof Palme. I polítics de mitjan segle passat, com Winston Leonard Spencer Churchill, primer ministre britànic, o els presidents Francesc Macià i Lluís Companys. També hi ha el pare del marxisme, Karl Marx. Fins i tot hi ha un perfil d'un tal Julis Caesar, que té, entre les amistats, Marc Antony i Tiberius.

Més enllà d'aquestes llicències històriques, Facebook, com les altres xarxes socials d'internet, ha introduït un gran canvi en les fórmules de comunicació. Especialment, en el camp de la propaganda política obre un ventall de possibilitats que modificarà de tal manera les estratègies electorals que pràcticament no les reconixerà ni Déu. Bé, Déu potser sí, perquè també té perfil al Facebook.

Enric Rimbau